

“Наддзвінне - live”

Шаноўныя сябры!

Народнае літаратурнае аб’яднанне

“Наддзвінне”

запрашае вас на тэматычны

літаратурны форум

“Наддзвінню – 95”

Наддзвінцы мы ...

(Калектыўная творчасць)

Наддзвінцы мы у вершах і у прозе,
Пад позіркамі чулымі званіц,
Святая Еўфрасіння – ў нашым лёсе,
Натхненне наша – з полацкіх крыніц,
І Сімяона Полацкага слова
Наддзвінцаў да духоўнасці заве,
Спрадвечная Скарынаўская мова
Заўсёды ў нашай творчасці жыве.
Пісьменнікі – такое ў нас прызвание,
Прызываннем гэтым будзем даражыць,
Народным мы завёмся аб'яднаннем
А, значыць, абавязаны тварыць!

Николай Болдовский

Во Слове вечно...

«Надвинье» – не просто слово,
А нашей судьбы основа,
И благовест, и погода,
И к Слову начало брода,
Который бурлив и бешен,
Где тонут, кто в Слове грешен,
А, кто одолеет, – знает,
Что муза таких спасает...
Надвинцы – послы Скорины
Из верной ему дружины,
Они же – душа народа,
Точнее, людей порода,
Которые строчку к строчке
Пестуют, как листья почки,
И, радуясь, – или с грустью –
Плывут от истока к устью
На славной ладье «Надвинье»
Под парусом Евфросиньи,
И Чародей с Симеоном
Напутствуют их поклоном,
Чтоб Слово звало-учило
И души собой лечило,
Чтоб жило – хоть всё конечно, –
«Надвинье» во Слове вечно.

Уладзімір Куц

Да 95-годдзя народнага літаратурнага аб'яднання “Надзвінне”

“Надзвінне” – творчая суполка,
Саюз адораных людзей.
Хоць шлях цяжкі быў і колкі,
Яно прайшло праз вір падзей
І ведае свае карэнні.
Надзвінцы любяць свой народ
Спрадвеку наша ў ім натхненне.
Нам без пяці ўжо сотня год.
Ў літаратурным аб'яднанні
Калісьці Броўка быў Пятрусь.
Ён хоць даўно ужо не з намі, –
Ім ганарыцца Беларусь!
Ў гады ваенных ліхалеццяў
Надзвінцы – нашыя дзяды
Мір збераглі нам на планеце,
Каб мы не ведалі бяды.
Алесь Савіцкі партызаніў,
Хоць маладым зусім быў ён,
Складаліся аб ім паданні,
Бо эшалоны пад адхон
Ён адпраўляў, каб вораг люты
На роднай Полацкай зямлі
Не мог чыніць тэрор, пакуты,
А кветкі толькі каб цвілі.

Ёсць на каго у нас раўняцца:
Не адчуваўшы ног і рук,
З жыццём сумеў не развітацца
Паэт Вісарыён Гарбук.
З вайны вярнуўшыся дадому
Пакутаваў, але не знік,
Ляжаў на ложку нерухома
Былы настаўнік, франтавік.
Вайной пакінутыя ў целе
І мноства у душы слядоў,
Яго зламіць ўсё ж не сумелі,
І чатырнаццаць так гадоў!
Заўжды настырны па натуре
Ў жыццё упарта ўваскрасаў,
Не забываў літаратуру,
Бо ў думках творы ён пісаў.
І тут дапамаглі не богі,
Сам смерць сумеў ён пакарыць,
У выніку – устаў на ногі
І прадаўжаў далей тварыць.
Ёсць прыкладаў у нас багата,
Каб мы маглі іх перадаць,
Трымаем ў памяці мы даты,
Каб іх нашчадкам перадаць.

Любовь Михайлова

Наддвинцам

Время, береги моих друзей,
Защити их от печалей рока,
Ты не будь пожалуйста, жестоко –
У судьбы так мало светлых дней!

Время, береги моих друзей,
Дай надежду, веру, силы больше,
Пусть глаза у них искрятся дольше
И на мир взирают веселей!

Время, береги моих друзей!
Их осталось у меня немного...
Тяжела порой судьбы дорога –
Ты не торопи нас в мир теней.

Время, береги моих друзей,
Одари их щедро вдохновеньем
Творческим порывом и везеньем!..
Время, не гони своих коней!

Время, береги моих друзей!
Я прошу для них любви и света,
Зим погожих, летнего расцвета,
Ты для них погоды не жалеи!

Время, береги моих друзей!

Игорь Парчинский

Наддвиною

Все старше и лучше "Наддвиные" с годами,
И "градус" стихов крепнет, словно вино,
Здесь реет прегордо поэзии знамя,
Основан союз чрезвычайно давно!
Наш дружный союз нерушим, долговечен,
А творчество бьёт у наддвинцев ключом,
Почет всем поэтам навек обеспечен,—
Они уникальные в деле своем!
Пусть слава о наших наддвинских поэтах,
Гремит на весь мир, вдохновляя сердца,
Пусть творческий путь будет солнцем согретым,
Лирической силе не будет конца!
Над Двинской волной их стихи синей птицей,
Летят в небеса, окрыляя мечты,
Союзом Наддвиныя страна вся гордиться,
Стихи их несут свет добра, красоты!

Антаніна Піваварчык

Наддзвінцам

Сваім сябрам мы адчыняем дзверы,
На свята запрашаем шчыра вас,
Хто нас чытае, ў слова наша верыць,
Агонь паэзіі ў каго ў душы не згас.
Са святам ўсіх наддзвінцаў я віншую,
Хто рыфмаў-слоў збірае ураджай,
Хто творамі сваімі нас частуе,
Дзе думак і пачуццяў светлы рай.
Імёны “першых” помнім, іх навуку,
Хто мову, як дзіця, наверх узняў,
І сам не здаўся, апусціўшы рукі,
Гісторыю “Наддзвіння” хто ствараў.
Раўняемся на нашых лепшых самых,
Хто дапамог ў “Наддзвінні” шлях прайсці,
Яны для нас сябры і бацькі, мамы,
Героямі нам сталі у жыцці.
Са смуткам, болем ў сэрцы ўспамінаем
Усіх, каго сягоння з намі нет.
Яны жывуць, як зорачкі нам ззяюць,
І пакідаюць свой глыбокі след.
І будзе жыць “Наддзвінне” наша вечна,
Жыць, працаваць і новае ствараць
Жадаю поспехаў у творчасці сардэчна
І зычу – аб’яднанню працвітаць!

Дар'я Прохарава

Наддзвінцам

“Наддзвінне” заўсёды – калыска паэтаў,
Якія імкнуцца душой да Сусвету.
Узнёслыя вельмі пачуцці ў іх творах:
Паэты душой – на лірычных прасторах.
Іх шчырасцю поўніцца кожны радочак.
Духоўнасці месца – наддзвінскі куточак.
Наддзвінцы асобя, чулыя людзі.
Бязмежнае шчасце няхай з імі будзе!
Гадоў узрушальных ім сто без пяці
Далей яны здольны наперад ісці.
І будуць ў стагоддзе яны маладыя,
Таму што іх сэрцы заўжды трапяткія.
Звязалі іх рыфмы тугія карэнні,
Каб вопыта скарб перадаць пакаленням.
Сябры дарагія, а сёння ў нас свята,
Якое святкуем душэўна, багата.

Дар'я Прохарава

Наддзвінне

Сягоння ў Наддзвінне прыйшло незвычайна
Прыгожае свята. Ўжо многа гадоў
Паэтаў, пісьменнікаў шмат разнастайных,
А твораў цудоўных, як у лесе грыбоў!
І вось да стагоддзя зусім мала крокаў,
Наддзвінняя ж сябры маладыя душой,
Іх вершы жывыя, духмяныя, з сокам,
Кранаюць ўсім сэрцы, бадзёраць настрой!
Вандруюць паэты на творчым дракары,
На моцнай лірычнай славянскай ладдзі,
І ўжо ажываюць у вершах іх мары,
Нясуць свой сардэчны агонь у жыцці!
Бо іх летуценні – з крыніц асалоды,
Іх талент сатканы са срэбраных зор,
Яны надзвычайнай, лірычнай пароды,
Ў вачах і у вершах – душэўны прастор!
Віншую "Наддзвінне» з павагаю шчырай,
Хай пішацца больш і натхнення парыў
Узносіць да шчасця на творчасці крылах,
І сілы, каб быў назаўсёды прыліў!
Славу тых людзі радзімага краю,
Наддзвінцы, мае дарагія сябры,
Вам шчасця, здароўя, удачы жадаю,
У палоне халоднай святочнай пары!

Уладзімір Тачыла

Наддзвінцам

І свята! І маладзее –
Пісьменніцтва Беларусі.
Былыя тых дзён падзеі
Я ўшанаваць бяруся.

Мноства было іх, важкіх –
У рамантычным храме.
Толькі на сэрцы цяжка –
Няма найлепшых з намі:

З вялікай душой, прыгожых –
Талантам, добрай мэтай.
На небе, ў пакоях Божых
Нашы сябры паэты.

Дабротнейшы дом, старэйшы –
Плыве ў мір вялікай лодкай.
І мачты на ёй Барэйшы,
А ветразі – ад Салодкай.

На Полаччыне іх многа,
Праславіўшых аб’яднанне.
І наша яно і Бога,
І тых, хто прыйдзе з жаданнем.

Жадаю, каб вершы пелі,
І моладзі стала болей,
“Кавідам” каб не хварэлі,
Народу шчаслівай долі,

І кожны быў добрым братам,
А марам – без смуты збыцца.
Віншую калег са святам,
Таксама сябе – наддзвінца.

Віталь Шалаеў

Наддзвінню

Калыска Скарыны, святой Еўфрасінні –
Наш Полацк найлепшы з усіх гарадоў.
Тут зорка зазьяла пад назвай “Наддзвінне”
І свеціць ужо каля сотні гадоў.

Хоць першапходцаў няма ужо з намі, –
Мы помнім заўжды, што на гэтай зямлі
Хадкевіч і Броўка свой шлях пачыналі,
Ля самых вытокаў “Наддзвіння” былі.

Савіцкі закончыў вайну у Берліне,
Дзе ўзвіўся наш славай авеяны сцяг.
А потым у Полацку родным “Наддзвінне”
У час той нялёгка вяртаў да жыцця.

Няважна зусім: хто ранейшы, пазнейшы
З надзейна трымаўшых пачэсны штурвал
І Лыжын, і Лукша, і Сом, і Барэйша –
З іх кожны “Наддзвінню” душу аддаваў.

Стадольнік, Касцюк, Гальпяровіч, Кірылаў
Змаглі захаваць паэтычны узлёт,
І літаб’яднанне, расправіўшы крылы,
Лунае над полацкай нашай зямлёй!

У гэтым краі не звядуцца паэты,
Бо як не натхніцца прыдзвінскай красой...
Мікола Балдоўскі прыняў эстафету
І быў на чале да нядаўніх часоў.

Паэтаў-наддзвінцаў і сёння багата,
Хто можа і плённа, і ярка тварыць:
Тачыла, Загурская, Куц і Буганаў
І многа яшчэ, мо дзясятка са тры.

Іх шчырыя творы аб Полацку родным ,
Пра радасць, каханне, пра пошум гаёў ...
Па праву “Наддзвінне” завецца народным
І званне нясе ганарыста сваё.